

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213231971
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:1213231971.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: Ing. S. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X, N., proti žalovanému: Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a. s., so sídlom Mlynské nivy 59/A, Bratislava, IČO: 35 829 141, právne zastúpený: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, o nahradenie prejavu vôle, o zaplatenie primeranej jednorazovej náhrady za vecné bremeno, o zaplatenie ušlého zisku, o odvolaní žalovaného a Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 3C/155/2013-1936 zo dňa 21.09.2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Ružomberok č. k. 3C/155/2013-1958 zo dňa 26.09.2018 v spojení s dopĺňacím uznesením Okresného súdu Ružomberok č. k. 3C/155/2013-1960 zo dňa 26.09.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného a dopĺňacieho uznesenia vo výrokoch I., II., VIII. **p o t v r d z u j e .**

Výroku III. sa **n e d o t ý k a .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného a dopĺňacieho uznesenia vo výrokoch IV., V. **z r u š u j e a v zrušenom rozsahu mu vec v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.**

Odvolanie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, Ul. 1. mája 32, Žilina, podané na poštovú prepravu dňa 29.10.2018, ktoré došlo Okresnému súdu Ružomberok 31.10.2018 proti výrokom VI. a VII. rozsudku v znení opravného a dopĺňacieho uznesenia, **o d m i e t a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. súd zriadil vecné bremeno na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu nachádzajúcich sa v katastrálnom území F.: pozemok parc. č. CKN 15703 o výmere 1031 m², druh pozemku: trvalé trávne porasty, vecné bremeno zaťažuje predmetný pozemok vo výmere 1031 m² a pozemok parc. č. CKN 15728 o výmere 1917 m², druh pozemku: lesné pozemky, vecné bremeno zaťažuje predmetný pozemok vo výmere 1917 m², oba pozemky zapísané na liste vlastníctva č. XXXXX na Okresnom úrade Ružomberok - katastrálny odbor pre obec F. a katastrálne územie F., v prospech vlastníka stavby: „Vedenie 2 x 400 kV pre TR Medzibrod“, druh stavby: inžinierska stavba, účel stavby: diaľkové rozvody elektriny, stožiare, na pozemku parc. č.: líniová stavba, katastrálne územie: F., U. P., W., C., O. na základe stavebného povolenia vydaného Mestom Ružomberok č. OSP-6042/1675/2010-TS1-VL zo dňa 13.01.2011, právoplatného dňa 26.02.2011, na nevyhnutný výkon vlastníckych práv k tejto stavbe. II. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 28.596,- eur do troch dní od právoplatnosti výroku rozsudku. III. Súd žalobu v časti o zaplatenie ušlého zisku vo výške 10.524,50 eur a v časti o zaplatenie úrokov z omeškania z

náhrady za zriadenie vecného bremena a z trov konania zamietol. IV. Žalobcoví súd v časti výrokov I. a II. priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku uznesením vydaným súdnym úradníkom. V. Žalovanému súd v časti výroku III. priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku uznesením vydaným súdnym úradníkom.

2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 135c ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Cudzím pozemkom pre zriaďovateľa stavby je každý pozemok, ku ktorému nemá vlastnícke alebo spoluvlastnícke právo, príp. iné právo umožňujúce výstavbu. Ak stavebník zriadi stavbu na takomto pozemku, ide o neoprávnenú stavbu. Napriek tomu, že na stavbu bolo vydané stavebné povolenie v zmysle stavebnoprávnych predpisov (zák. č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov) môže ísť o neoprávnenú stavbu. V zmysle ust. § 120 ods. 2 Obč. zák. stavba nie je súčasťou pozemku. Postavenie stavby je originálnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva k nej, teda stavebník neoprávnenej stavby je jej vlastníkom bez ohľadu na to, ako sa bude postupovať pri konečnom vyrovnaní vzťahov medzi stavebníkom a vlastníkom pozemku. Zákon upravuje spôsoby vyrovnania vzťahov medzi stavebníkom a vlastníkom pozemku. Všetky spôsoby sú viazané na návrh vlastníka pozemku, ktorý má výlučnú aktívnu legitímáciu. Poradie spôsobov vyrovnania právnych vzťahov medzi neoprávneným stavebníkom a vlastníkom pozemku určuje zákon: 1. odstránenie stavby na náklady toho, kto stavbu zriadil, 2. prikázanie stavby za náhradu do vlastníctva vlastníkovi pozemku, pokiaľ s tým vlastníkom súhlasí, 3. Inak, najmä zriadenie vecného bremena za náhradu nevyhnutného na výkon vlastníckeho práva k stavbe - je potrebné podotknúť, že toto vecné bremeno je účelovo zamerané a obmedzené na nevyhnutný výkon vlastníckych práv neoprávneného stavebníka k stavbe. Vecné bremeno sa zriaďuje za náhradu, ktorú spravidla vyčísluje znalec. Pri úvahe, či treba aplikovať analyzovaný spôsob vyrovnania vzťahu medzi vlastníkom pozemku a neoprávneným stavebníkom sa použitie tohto spôsobu principiálne viaže len na zistenie, že odstránenie stavby nie je účelné a na to, že vlastníkom pozemku nesúhlasí s prikázaním stavby za náhradu do jeho vlastníctva. V danom prípade vzhľadom na charakter stavby súd má za to, že obe tieto podmienky sú splnené, to zn. odstránenie diaľkových rozvodov elektriny z pozemkov žalobcu nie je účelné, z rovnakého dôvodu o súhlase s prikázaním stavby za náhradu do vlastníctva žalobcu nemožno uvažovať. Z tohto dôvodu súd rozhodol o vyporiadaní vzťahu medzi vlastníkom neoprávnenej stavby a vlastníkom pozemkov takým spôsobom, že zriadil pre žalovaného vecné bremeno, ktoré účelovo je zamerané na nevyhnutný výkon vlastníckych práv k tejto stavbe, Tieto práva sú viazané z hľadiska ich obsahu v prípade predmetnej stavby na platnú právnu úpravu v oblasti energetiky. Zároveň súd poznamenáva, že tento spôsob vyporiadania vzťahu bol medzi stranami sporu nesporný (str. 7 zápisnice z pojednávania dňa 05.04.2018). Rovnako nesporná je medzi stranami sporu aj otázka rozsahu vecného bremena - ako vyplýva z geometrického plánu geodeta Ing. M. S., A., číslo 32616881-0252011 zo dňa 26.04.2012 vecným bremenom sú zabraté pozemky vo vlastníctve žalobcu par. č. CKN 15703 a parc. č. CKN 15728 v ich plnom rozsahu, t.j. v celých výmerách týchto pozemkov, preto súd zriadil vecné bremeno na celých uvedených pozemkoch. V ďalšom súd sa zaoberal otázkou náhrady za zriadenie vecného bremena, ktorá spravidla býva riešená na podklade znaleckého dokazovania. V danom prípade žalobca vychádzal zo znaleckého posudku znalkyne Ing. Dany Žakarovskej č. 33/2013 zo dňa 11.11.2013 (vypracovaného na objednávku žalovaného) a žiadal poskytnúť primeranú jednorazovú náhradu v celkovej výške 28.596,- eur, čo predstavuje súčin všeobecnej hodnoty 9,70 eur/m² určenej na základe znaleckého posudku vypracovaného na objednávku žalovaného a súhrnnej výmery pozemkov vo vlastníctve žalobcu 2948 m². K námietke žalovaného, že z tohto znaleckého posudku nemožno vychádzať, nakoľko v znaleckom posudku je ohodnocovaný iný pozemok, resp. vecné bremeno na ňom ako predmetné pozemky vo vlastníctve žalobcu, t.j. pozemky iného parc. čísla (parc. č. CKN 15722/2), aj iného druhu (záhrady), súd poukazuje, že toto tvrdenie žalovaného zodpovedá skutočnosti, avšak jedná sa nepochybne o pozemky v danej lokalite, predmetné pozemky vo vlastníctve žalobcu sú bezprostredne susediace ohodnocovanému pozemku. Podľa názoru súdu druh pozemku nie je relevantný, nakoľko v danom čase išlo o pozemky v zastavanom území obce, ktoré podľa územného plánu obce boli určené ako pozemky stavebné a teda možno použiť ohodnotenie iného pozemku v danej lokalite druh pozemky záhrady, neprichádza do úvahy použiť ohodnotenie pozemku ako trvalých trávnatých porastov (znalecký posudok Ing. Dany Žakarovskej č. 33/2013), resp. lesných porastov (znalecký posudok Ing. Vladimíra Rakytu č. 16/2013), na ktoré poukazoval žalovaný resp. podľa ktorého vypočítal výšku jednorazovej náhrady v sume 848,15 eur. Vzhľadom k tomu súd má za to, že tento znalecký posudok Ing. Dany Žakarovskej

je dostatočným podkladom pre ustálenie výšky náhrady za zriadenie vecného bremena vzhľadom na okolnosti tohto prípadu. Skutočnosť obdobia vypracovania tohto znaleckého posudku medzi stranami sporná nebola. Súd zdôrazňuje, že žalovaný nenavrhol vykonať znalecké dokazovanie k tejto otázke. Preto súd priznal žalobcovi primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške, ako sa domáhal žalobca, t.j. v sume 28.596,- eur. Pokiaľ uplatňoval žalobca voči žalovanému nárok na zaplatenie ušlého zisku vo výške 10.524,50 eur, čo žalobca odôvodnil tým, že počas obdobia 7 rokov, t. j. od právoplatnosti stavebného povolenia dňa 26.02.2011, nemohol s pozemkom riadne nakladať, bolo obmedzené jeho vlastnícke právo novou stavbou s novou kvalitou, poukázal na listinu vystavenú p. O., ktorý chcel pozemok kúpiť, k čomu však nedošlo vzhľadom na novú kvalitu, súd poukazuje na právnu úpravu zodpovednosti za škodu v občianskoprávných vzťahoch. Citované ust. Obč. zákonníka upravuje predpoklady vzniku občianskoprávnej zodpovednosti: protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. Všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 OZ spočíva v zavinení škodcu, to znamená zavinenie škodcu sa podľa zákona predpokladá. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je, že niekto porušil určitú povinnosť. U požiadavky porušenia určitej povinnosti nezáleží na tom, či ide o povinnosť vyplývajúcu z určitého záväzkovoprávneho vzťahu alebo o povinnosť uloženú priamo zákonom. Spôsobenie škody inej osobe a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou sú ďalšími podmienkami vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa tohto ustanovenia. Žalovaný vzniesol v prípade uplatneného nároku na ušlý zisk námietku premlčania. Bolo potrebné, aby sa súd s touto námietkou vysporiadal ešte pred posudzovaním vecnej dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu škody v zmysle ustanovenia § 420 Obč. zák. Premlčanie predstavuje uplynutie času stanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo bolo vykonalo, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie námietky premlčania má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo súdnym rozhodnutím oprávnenému nemožno priznať. Žalobca sa v spore zmenou žaloby na pojednávaní dňa 05.06.2018 domáhal ušlého zisku za obdobie 7 rokov od 26.02.2011, t.j. do 26.02.2018. Premlčacia doba subjektívna u nároku na náhradu škody začína plynúť od okamihu, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa tieto relevantné skutočnosti dozvedel najneskôr ku dňu podania žaloby v tomto spore (skutkové tvrdenia v žalobe) dňa 16.10.2013, resp. pri škode vznikajúcej následne sa žalobca dozvedel o nej ihneď ako vznikla. Preto pokiaľ je uplatnený nárok na ušlý zisk predchádzajúci obdobiu dvoch rokov pred 05.06.2018 (zmena žaloby), t. j. pred 05.06.2016 nemožno ho súdom priznať vzhľadom na vznesenú námietku premlčania. K uplatnenému nároku na ušlý zisk za obdobie od 06.06.2016 do 26.02.2018. Na základe vykonaného dokazovania súd má za to, že neoprávnenou stavbou žalovaný porušil zákonnú povinnosť, nakoľko ako stavebník zriadil stavbu na pozemkoch vo vlastníctve žalobcu, ku ktorým nemal vlastnícke právo, spoluvlastnícke právo, ani iné právo umožňujúce výstavbu. Na tomto tvrdení nič nemení ani skutočnosť, že ide o stavbu povolenú, na ktorú bolo v stavebnom konaní vydané povolenie podľa stavebnoprávných predpisov (Z. č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov). Pokiaľ tvrdí žalobca, že novou stavbou bolo jeho vlastnícke právo k pozemkom obmedzené v tom zmysle, že nemohol s pozemkom riadne nakladať, osobitne nemohol pozemok odplatne previesť na záujemcu o kúpu pozemkov, následkom čoho došlo k vzniku škody - ušlého zisku, súd je toho názoru, že žalobca nepreukázal vznik škody v súvislosti s neoprávnenou stavbou žalovaného na jeho pozemkoch. V nadväznosti na zistenie existencie neoprávnenej stavby na pozemkoch žalobcu súd v tomto spore usporiadal vzťah medzi vlastníkom neoprávnenej stavby a vlastníkom pozemkov zriadením vecného bremena za náhradu. Táto jednorazová primeraná náhrada podľa názoru súdu už zohľadňuje skutočnosť obmedzenia vlastníckeho práva žalobcu neoprávnenou stavbou aj v časti obmedzenia nakladania z pozemkami a teda tu nemožno ustáliť vznik škody u žalobcu. V opačnom prípade išlo o duplicitu nárokov (vyporiadanie vzťahu medzi vlastníkom neoprávnenej stavby a vlastníkom pozemkov zriadením vecného bremena za náhradu a náhrada škody), je vylúčené, aby súd pri aplikácii ustanovenia § 135c Obč. zák. aplikoval ustanovenie § 420 a nasl. z rovnakého právneho dôvodu - obmedzenia vlastníckeho práva žalobcu neoprávnenou stavbou vo vlastníctve žalovaného.. Je pravdou, že pokiaľ by nebola zriadená neoprávnená stavba na pozemkoch žalobcu, mohol by bez obmedzení nakladať s pozemkami, aj ich predať ako stavebné pozemky, avšak za situácie, kedy došlo k vyporiadaniu vzťahu medzi vlastníkom neoprávnenej stavby a vlastníkom pozemkov zriadením vecného bremena, je toto obmedzenie kompenzované práve priznanou jednorazovou náhradou za zriadenie vecného bremena. Súd teda uvádza, že uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody - ušlý zisk, v súvislosti s obmedzením vlastníckeho práva k jeho pozemkom za špecifikované obdobie predchádzajúce zriadeniu vecného bremena súdom za náhradu je nedôvodný, nakoľko neboli preukázané predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, a to samotná škoda a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti

a škodou, pričom zákon vyžaduje kumulatívne splnenie týchto predpokladov. K uplatnenému nároku žalobcu na príslušenstvo, a to úrokov z omeškania z priznanej jednorazovej náhrady za zriadenie vecného bremena súd uvádza, že tento nárok je nedôvodný, nakoľko jednorazová náhrada za zriadenie vecného bremena bola priznaná týmto rozsudkom súdu, kde bola určená doba plnenia a až následným márnym uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Preto tento nárok bol uplatnený predčasne a súd ho vyhodnotil ako nedôvodný. Pokiaľ uplatňoval žalobca tiež úroky z omeškania z trov konania, takýto nárok nemá žiaden zákonný podklad. Nedôvodné nároky súd žalobcovi nepriznal. O trovách konania súd rozhodol v poukazom na ustan. § 255 ods. 1 CSP v časti výrokov I. a II. o vyporiadaní vzťahu medzi neoprávneným vlastníkom stavby a vlastníkom pozemkov. Ide o druh konania, kde z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyporiadania vzťahu medzi účastníkmi a kde súd nie je viazaný návrhom účastníkov. Preto súd priznal žalobcovi, ktorý mal v uvedenej časti úspech (súd zriadil vecné bremeno na jeho pozemkoch v prospech vlastníka neoprávnenej stavby za náhradu) nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. V časti výroku III., v ktorej uplatňoval žalobca voči žalovanému nárok na zaplatenie náhrady škody - ušlého zisku, keďže súd žalobu v tejto časti zamietol, mal úspech žalovaný a preto súd priznal v tejto časti nárok na náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Súd konštatuje, že ide o spojené konanie a vzhľadom na charakter uplatnených nárokov - vyporiadanie vzťahu medzi vlastníkom neoprávnenej stavby a vlastníkom pozemkov a zaplatenie náhrady škody, keď nejedná sa v oboch prípadoch o uplatnené nároky na peňažné plnenie, bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania u každej časti osobitne.

3. Opravným uznesením súd prvej inštancie opravil dátum vyhlásenia rozsudku tak, že správny dátum vyhlásenia rozsudku je 21.09.2018.

4. Dopĺňacím uznesením súd doplnil rozsudok nasledovne: VI. Súd priznáva znaleckému ústavu z odboru Energetika, Stavebníctvo Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, IČO: 45 739 757, Ul. 1. mája 32, 010 01 Žilina za vypracovanie odborného vyjadrenia celkovú odmenu vo výške 1.168,67 eur, a upravuje účtáreň tunajšieho súdu, aby po právoplatnosti tohto uznesenia poukázala znaleckému ústavu priznanú odmenu vo výške 168,67 eur z rozpočtových prostriedkov tunajšieho súdu na účet číslo IBAN: Z.XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS: XXXXXXXX. S.. Súd priznáva znaleckému ústavu z odboru Energetika, Stavebníctvo Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, IČO: 45 739 757, Ul. 1. mája 32, 010 01 Žilina za podanie vysvetlenia na pojednávaní dňa 05.04.2018 celkovú odmenu vo výške 219,70 eur, a upravuje účtáreň tunajšieho súdu, aby po právoplatnosti tohto uznesenia poukázala znaleckému ústavu priznanú odmenu vo výške 219,70 eur zo zálohy zapísanej pod pol. reg. 2/18, D14 na účet číslo IBAN: Z.XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS: XXXXXXXX. S.. Slovenskej republike sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania štátu v rozsahu 100 %.

5. Dopĺňacie uznesenie sa opiera o ust. § 225 ods. 1 CSP, § 234 ods. 2, § 218 ods. 1, § 251, § 258, § 259, § 262 ods. 1, 2 CSP, ako aj ust. § 2 ods. 4, § 3 ods. 5, § 16 ods. 1, 2 písm. b) zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, ďalej § 1 písm. a), § 3 ods. 1, 2, § 5 písm. b), § 14 ods. 3 písm. a), b), § 14 ods. 4, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 vyhlášky č. 491/2004 Z. z. o odmenách, náhradách, výdavkoch a náhradách za stratu času pre znalcov, tlmočníkov a prekladateľov. Ustanovenie § 225 ods. 1 CSP umožňuje súdu vydať „dopĺňujúce“ rozhodnutie, avšak len do doby, kedy rozhodnutie vo veci samej nenadobudne právoplatnosť. V rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 3C/155/2013-1936 zo dňa 21.09.2018, v spojení s opravným uznesením č.k. 3C/155/2013-1958 zo dňa 26.09.2018 súd nerozhodol o odmene znaleckého ústavu za podanie odborného vyjadrenia a o odmene za podanie vysvetlenia k odbornému vyjadreniu, ani o následných trovách štátu, ktoré vznikli vyplatením odmeny za podané odborné vyjadrenie z rozpočtových prostriedkov tunajšieho súdu, o ktorých bol súd povinný rozhodnúť v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd doplnil rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 3C/155/2013-1936 zo dňa 21.09.2018, v spojení s opravným uznesením č.k. 3C/155/2013-1958 zo dňa 26.9.2018 výrokom, ktorý má svojou povahou formu uznesenia, ktorým priznal znaleckému ústavu odmenu za podané odborné vyjadrenie, keď súd priznal znaleckému ústavu hodinovú odmenu za 83 hodín výkonu znaleckej činnosti vo výške 1.102,24 eur (analýza podkladov v spise a pripojenom spise Mesta Ružomberok 50 hodín, miestne šetrenie vykonané dvoma osobami 8 hodín, spracovanie znaleckého posudku 22 hodín, oponentúra 3 hodiny) a paušálnu odmenu za prevzatie a prvotné oboznámenie sa so spisom vo výške 19,92 eur, avšak vzhľadom na to, že znalecký ústav mal odborné vyjadrenie vyhotoviť do 02.07.2017 a toto predložil až dňa 06.12.2017, súd tarifnú odmenu znížil o 20 % podľa § 3 ods. 5 písm. b) z. č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, t. j. tarifná odmena znížená o sumu 224,43 eur, t. j. 897,73 eur.

Vykonanie čiastkových úkonov mal súd preukázané z obsahu podaného odborného vyjadrenia, pričom rozsah uvedených úkonov zodpovedá obsahu a rozsahu písomne podaného odborného vyjadrenia. Súd ďalej priznal znaleckému ústavu hotové výdavky za poštovné vo výške 13,70 eur, ktorú úhradu mal súd preukázanú z predložených podacích lístkov, ďalej stravné dvoch znalcov vo výške 9,- eur, uplatnenú náhradu za stratu času vo výške 13,28 eur za cestu z miesta bydliska znalcov do miesta ohliadky, paušálne náhrady za 4 vyhotovenia znaleckého úkonu 2,66 eur x 4, a v nadväznosti na počet strán jedného odborného vyjadrenia čiernobiele vyhotovenie listu A4 20 strán a farebné vyhotovenie listu A4 2 strany (3x súd, 1x archív ústavu) priznal paušálnu náhradu spolu vo výške 25,28 eur. Súd ďalej priznal cestovné vo výške 14,90 eur (znalec Ing. Svrček za cestu Žilina - Banská Bystrica - Medzibrod a späť, t.j. 5,05 eur + 1,20 eur x 2 a znalec Ing. Terem za cestu Banská Bystrica - Medzibrod a späť, t.j. 1,20 eur x 2). Súd priznal cestovné vo výške prostriedkom hromadnej dopravy, nakoľko znaleckému ústavu nebol udelený súhlas na použitie motorového vozidla za účelom vykonania ohliadky na mieste samom a nakoľko je znalecký ústav platca DPH, súd priznal aj uplatnenú DPH zo súdnom priznanej odmeny vo výške 973,89 eur t.j. DPH v sume 194,78 eur. Vzhľadom na to, že znaleckému ústavu bol uhradený preddavok vo výške 1.000,- eur zo záloh zložených stranami sporu, súd rozhodol o doplatku odmeny vo výške 168,67 eur z rozpočtových prostriedkov prostredníctvom účtárne tunajšieho súdu. Súd zároveň priznal znaleckému ústavu aj odmenu za podanie vysvetlenia vo výške 219,70 eur, ktorá pozostávala z hodinovej odmeny dvoch znalcov za 10 hodín výkonu znaleckej činnosti vo výške 132,80 eur (príprava na pojednávanie 1 hodina, analýza písomného vyjadrenia žalovaného 3 hodiny, analýza písomného stanoviska žalobcu 2 hodiny, účasť na pojednávaní - 2 znalci x 2 hodiny - od 9.30 hod do 11.00 hod., t.j. 4 hodiny). Súd mal z obsahu spisu preukázané, že znalci sa na pojednávanie riadne a včas dostavili, ich účasť trvala 2 hodiny, pričom sa v súvislosti s predvolaním na súd a ich výpoveďou museli pripraviť, najmä s prihliadnutím na odstup času medzi termínom výsluchu 05.04.2018 a dňom doručenia odborného vyjadrenia 06.12.2017. Zároveň mal súd preukázané, že znalcom bolo zaslané vyjadrenie žalobcu a žalovaného, k čomu boli na pojednávaní aj vypočutí a zaujali stanovisko, preto im prislúcha uplatnená odmena v rozsahu 5 hodín, keď každý zo znalcov sa musel s uvedenými vyjadreniami oboznámiť. Súd zároveň priznal znaleckému ústavu náhradu za stratu času vo výške 13,28 eur (znalec Ing. Svrček za cestu Žilina - Ružomberok a späť 2 hod. a znalec Ing. Terem za cestu Banská Bystrica - Ružomberok a späť 2 hod.), náhradu cestovných výdavkov spolu vo výške 37,- eur (Ing. Terem vo výške 6,10 eur prostriedkom hromadnej dopravy podľa predložených cestovných dokladov a Ing. Svrček, ktorému bol súdom udelený súhlas na použitie osobného motorového vozidla vo výške 30,90 eur). Vzhľadom na to, že znalecký ústav je platcom DPH, súd priznal DPH vo výške 36,62 eur. Priznaná odmena bude uhradená zo zálohy zloženej žalovaným, ktorý výsluch znalcov navrhol. Súd priznal znaleckému ústavu odmenu podľa zákonných ustanovení platných a účinných v čase podania odborného vyjadrenia a vysvetlenia a nakoľko z odborného vyjadrenia znaleckého ústavu súd pri svojom rozhodnutí vychádzal a jeho závery vyzneli v prospech žalobcu, súd priznal štátu voči žalovanému, ktorý v danej časti uplatneného nároku úspech nemal, nárok na náhradu trov konania štátu v rozsahu 100 %.

6. Voči citovanému rozsudku, a to voči jeho výrokom I., II. a IV. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodňuje ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Má za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný je prevádzkovateľ prenosovej sústavy, pričom rozsah práv a povinností vyplýva zo zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike. Žalovaný pristúpil k rekonštrukcii vedenia 2 x 200 kV na trase Ružomberok - Medzibrod. Stavba bola postavená v roku 1960, za účinnosti zákona č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvoje a spotrebe elektriny (ďalej len „Elektrizačný zákon“). Žalovaný má k pozemkom žalobcu oprávnenia majúce charakter vecných bremien, pričom rozsah oprávnenia vyplýva zo Zákona o energetike, a to § 43 ods. 1. Žalovaný vo svojich vyjadreniach poukazoval na to, že pozemky žalobcu sú v ochrannom pásme stavby a sú zaťažené zákonným vecným bremenom. Súd v celom konaní, ako aj pri rozhodovaní absolútne nerešpektoval existujúce zákonné vecné bremeno žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam žalobcu. Žalovaný počas celého konania poukazoval na to, že k zániku zákonného vecného bremena viaznuceho na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu nikdy nedošlo, a teda zákonné vecné bremeno trvá. Súd nesprávne právne posúdil údajný zánik zákonného vecného bremena, resp. nijako sa k nevysporiadal s tvrdením žalovaného, ktoré je podľa názoru žalovaného pre rozhodnutie podstatné. Poukazuje na ust. § 151o ods. 1, § 151p ods. 1 Občianskeho zákonníka, ust. § 22 ods. 3 Elektrizačného zákona, ako aj § 11 ods. 13 a 14 Zákona o energetike. Žalovaný počas konania poukázal na to, že k zániku zákonného vecného bremena môže dôjsť až zrušením vedenia, k čomu však nikdy nedošlo. Zákonná úprava síce umožňuje zánik oprávnení, ale len vo vzťahu k elektrickému vedeniu, ktoré prevádzkuje prevádzkovateľ distribučnej sústavy, a to len

na základe žiadosti vlastníka nehnuteľnosti v prípade, ak elektrické vedenie nie je najmenej päť rokov využívané na distribúciu elektriny. O takejto žiadosti rozhoduje Úrad pre reguláciu sieťových odvetví. Žalovaný počas celého konania poukazoval na to, že v rámci realizácie stavby sa postupne na celej trase vedenia vymieňali staré stožiare za nové a staré vedenie za nové. K celej demontáži pôvodného vedenia a k zrušeniu vedenia nikdy nedošlo a z toho dôvodu nedošlo ani k zániku zákonného vecného bremena. Žalovaný ako prevádzkovateľ prenosovej sústavy je oprávnený zriaďovať a prevádzkovať vedenie na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu, pričom tento je povinný strpieť umiestnenie a prevádzkovanie vedenia na nehnuteľnostiach. Za uvedené mal žalobca (resp. jeho právny predchodca) možnosť žiadať jednorazovú náhradu podľa príslušných ustanovení Elektrizáčného zákona ako náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Zároveň, pokiaľ súd v tomto konaní zriadil vecné bremeno, ktorého obsahom je povinnosť žalobcu strpieť umiestnenie a prevádzkovanie vedenia na nehnuteľnostiach, pričom za uvedenú povinnosť má žalobca nárok na odplatu za obmedzenie vlastníckeho práva, má žalovaný za to, že uvedené vecné bremeno je svojim charakterom a obsahom totožné s existujúcim zákonným vecným bremenom viaznucim na nehnuteľnostiach. Je pritom úplne logickým následkom, že postupom času dochádza k modernizácii/zmenám týchto líniových stavieb, pri ktorých sa okrem iného zmenia aj niektoré kvalitatívne parametre (v prípade elektrických vedení sa v dôsledku výmeny jeho prvkov dosiahne zvýšenie výkonu prenášanej elektriny z 220 kV na 400 kV). Poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 106/2010 zo dňa 15.07.2010, pokiaľ ide o právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Žalovaný má za to, že súd nesprávne vyhodnotil zmenu stavby ako novú stavbu. Závery uvedené súdom sú nesprávne, pričom znalecký posudok STU v Bratislave vychádza zo zákonnej úpravy § 56 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku. Zo znaleckého posudku STU v Bratislave vyplýva, že sa jedná o stavebnú úpravu pôvodného vedenia a nevyžaduje sa ani stavebné povolenie, postačí len ohlásenie. Znalecký posudok STU v Bratislave sa venoval aj námietke zmeny napätia vedenia, a to s poukazom na znenie Stavebného zákona, a teda že v danom prípade aj pri zmene napätia vedenia ide o len o stavebnú úpravu existujúcej stavby. Žalovaný viacnásobne počas konania poukázal na to, že trasa vedenia sa na pozemkoch žalobcu nezmenila. Žalovaný má za to, že absencia vizuálnej obhliadky, na ktorú súd poukazuje, je irelevantná, pretože je dostatok dôkazov a podkladov, na základe ktorých je možné vysloviť tvrdenia uvedené v odpovediach v znaleckom posudku STU. Zároveň pri vypracovaní znaleckého posudku STU v Bratislave mal znalec k dispozícii odborné vyjadrenie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktoré obsahovalo aj fotodokumentáciu z vizuálnej obhliadky. Súd sa dostatočne nevysporiadal so znaleckým posudkom STU v Bratislave, čo spôsobilo jeho nesprávny záver o údajne novej stavbe na pozemkoch žalobcu. V dôsledku zriadenia vecného bremena súdom v rozsudku, ktorého obsahom je povinnosť žalobcu strpieť umiestnenie a prevádzkovanie vedenia na jeho pozemkoch, za ktorého zriadenie má žalobca nárok na náhradu vo výške 28.596,- eur, vznikla teda situácia, kedy na pozemkoch žalobcu viaznu dve vecné bremená, a to zákonné právo vzniknuté v dôsledku existencie osobitného predpisu - Elektrizáčného zákona a vecné bremeno zriadené súdom podľa ust. § 135c Občianskeho zákonníka, ktoré sa obsahovo vzájomne obsahovo prekrývajú. Pokiaľ existuje lex specialis, ktorým je Elektrizáčny zákon, je vzťah medzi vlastníkom pozemkov a vlastníkom stavby usporiadaný touto zákonnou úpravou, zákonným vecným bremenom, obsahom ktorého je povinnosť žalobcu ako vlastníka pozemkov strpieť prevádzkovanie vedenia na pozemkoch. Nie je preto dôvod na zriadenie vecného bremena. Tomu zodpovedá aj názor v odbornej literatúre, podľa ktorého pri tých stavbách, na ktoré dopadá režim uvedeného zákonného vecného bremena predstavujúceho právnú úpravu lex specialis, sa preto nebude môcť vlastník pozemku pod nimi domáhať ochrany svojich vlastníckych práv postupom podľa § 135c Občianskeho zákonníka. S týmto argumentom žalovaného sa súd v rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal. Pokiaľ súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 216/2006 zo dňa 30.09.2008, v súvislosti s týmto rozsudkom súd prvej inštancie použil nesprávne argument a contrario pri výklade rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky. Žalovaný počas konania poukazoval na ust. § 56 Stavebného zákona, napriek tomu sa súd nevyjadril, z akého dôvodu nerešpektuje dané ustanovenie Stavebného zákona a použil výklad a contrario iného rozsudku. Najvyšší súd Českej republiky sa v posudzovanej veci venoval práve situácii, kedy v pôvodnej trase došlo k výmene vedenia toho istého napätia. Použitie argumentu a contrario súdom v rozsudku je nesprávne a nad rámec výkladu prípadu prezentovaného v predmetnom rozhodnutí. Súd prvej inštancie tiež pochybil, keď považoval pozemok žalobcu za pozemok stavebný. Už pri nadobudnutí pozemkov si žalobca musel byť vedomý, že pozemky sú zaťažené vecným bremenom. Zároveň žalobca a jeho právni predchodcovia mali nárok na jednorazovú primeranú finančnú náhradu za zákonné vecné bremeno podľa príslušných ustanovení Elektrizáčného zákona. Analogicky poukazuje na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 49/2014 zo dňa 14.04.2016. V danom spore sa žalobca žalobou

domáhal náhrady za obmedzovanie vlastníckeho práva vyplývajúce zo zákonného vecného bremena podľa ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. Z uvedeného vyplýva, že „in rem“ sa vzťahuje na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová, nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. Žalovaný má za to, že priznanie náhrady za zriadenie vedeného bremena vo výške 28.596,- eur, ktoré je uvedené vo výroku II. rozsudku, je nesprávne čo do dôvodu - keďže zákonné vecné bremeno zaťažuje pozemky žalobcu od roku 1960 a stále trvá. Súd absolútne logicky nezdôvodnil, z akých dôvodov považuje výpočet náhrady za zriadenie vecného bremena za správny. Žalovaný považuje za nesprávne priznanie nároku podľa pozemku iného druhu, akého sú pozemky žalobcu. Údajnú nemožnosť použitia určenia hodnoty podľa druhu pozemkov na základe znaleckých posudkov súd taktiež nijako nezdôvodnil. Súd prijal časť znaleckého posudku Ing. Dany Žakarovskej za dostatočný podklad pre ustálenie výšky, avšak časť znaleckého posudku Ing. Dany Žakarovskej de facto odmietol prijať napriek tomu, že bol vypracovaný práve na pozemok žalovaného (druh pozemku: trvalé trávne porasty). Aj tento postup súdu považuje žalovaný za nesprávny. Zároveň je otáznosť, z akého dôvodu súd priznal náhradu za zriadenie vecného bremena na základe znaleckého posudku z roku 2013, keďže vecné bremeno zriadil až v roku 2018, za daný čas mohlo dôjsť aj k zmene hodnoty pozemku. Žalovaný tiež nesúhlasí s tým, že vo výroku IV. rozsudku žalobcovi súd v časti výrokov I. a II. priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vzhľadom na nesprávnosť výrokov I. a II. rozsudku nie je možné priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Žalovaný žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že vo zvyšku žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

7. Žalovaný zároveň podal odvolanie voči výroku VIII. Rozsudku (doplnený dopĺňacím uznesením). Nesúhlasí s výrokom VIII., ktorým súd Slovenskej republiky priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania štátu v rozsahu 100 %. Má za to, že sú dané odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Poukazuje na dôvody svojho odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, pokiaľ ide o skutočnosť, že k zániku zákonného vecného bremena viaznuceho na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu nikdy nedošlo, a teda zákonné vecné bremeno trvá. Žalovaný počas celého konania poukazoval na to, že odborné vyjadrenie č. 262/2017 vypracované Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline má viacero závažných nedostatkov, ktoré neuviedol vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 10.01.2018. Aj z daného dôvodu požiadal žalovaný Slovenskú technickú univerzitu v Bratislave o vypracovanie znaleckého posudku. Napriek rozsiahlosti a presvedčivosti znaleckého posudku STU súd bez nejakého bližšieho odôvodnenia vychádzal pri rozhodovaní výlučne z odborného vyjadrenia. Súd oprel svoje rozhodnutie o závery uvedené v odbornom vyjadrení, čo žalovaný považuje za nesprávne. Zároveň žalovaný podal odvolanie aj voči výroku o trovách konania. Vzhľadom na to, že výrok VIII. uznesenia sa týka taktiež nároku na náhradu trov konania, ktorý súd odôvodnil s poukazom na odborné vyjadrenie, žalovaný napáda aj výrok VIII. Má za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vo veci samej. Z daných dôvodov považuje žalovaný výrok VIII. uznesenia za nesprávny a navrhuje odvolaciemu súdu aj zmeniť aj tento výrok uznesenia. Zároveň žiada o priznanie náhrady trov odvolacieho konania.

8. Odvolanie voči rozsudku (doplnené dopĺňacím uznesením), a to voči jeho výrokom VI., VII. podal Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, Ul. 1. mája 32, Žilina. Nesúhlasí so znížením tarifnej odmeny o 20 %. Toto považuje za neprimerané vzhľadom ku skutočnosti, že odborné vyjadrenie bolo rozhodujúcim v predmetnom konaní, tvorilo podklad pre vydanie rozsudku a bolo podané v rámci kapacitných možností znaleckého ústavu, o čom bol súd riadne informovaný. Je si vedomý, že nebola dodržaná určená lehota na odovzdanie odborného vyjadrenia, avšak meškanie nebolo spôsobené nedbanlivosťou, ale vysokou pracovnou zaneprázdnenosťou na vypracovávanie aj iných znaleckých úkonov pre orgány štátnej moci a obmedzené kapacitné možnosti odbornej sekcie stavebníctvo. Zároveň nesúhlasí s rozhodnutím súdu o cestovných náhradách, pretože nedosahuje vykonané cesty znalcov v súvislosti s ohliadkou znalcov celej predmetnej líniovej stavby, ktorá sa nachádza na úseku Ružomberok až Medzibrod. Súd priznal iba náhradu cestovného pre znalca Ing. Svrčka, ako keby absolvoval na trase Žilina - Ružomberok - Medzibrod - Banská Bystrica a Ing. Teremovi ako keby absolvoval trasu Banská Bystrica - Medzibrod. Je nespochybniteľné, že miestne šetrenie sa začalo v Ružomberku, odkiaľ sa pokračovalo po ceste súbežne s líniovou trasou vysokého vedenia do Medzibrodu. V tomto prípade je

objektívne nemožné použiť verejnú hromadnú dopravu. Znalecký ústav preto žiada priznať znalečné v plnej výške tak, ako bolo uplatnené vo vyúčtovaní.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uvádza, že žalovaný v odvolaní, ako aj v jeho predchádzajúcich vyjadreniach v podstate stále uvádza tie isté tvrdenia, ktoré sa týkajú zákonného vecného bremena a jeho trvania, ako aj namieta považovanie dotknutých pozemkov za stavebné pozemky. S tvrdeniami žalovaného sa žalobca kvalifikovane zaoberal už vo svojich početných podaniach a písomnostiach doručených súdu. Poukazuje najmä na návrh mimosúdneho riešenia zo dňa 27.10.2014, ako aj podanie Úprava petitu predložené dňa 17.11.2014, ďalej Doplnenie petitu doručenom súdu dňa 16.12.2014 a v iných písomnostiach, vrátane elektronickej komunikácie. Tiež poukazuje na stanovisko žalobcu k informácií o uhradení finančného nároku za zákonné vecné bremeno č. PS/2015/000856 zo dňa 16.01.2015. Z jej obsahu explicitne vyplýva, že sa jedná len a len o originálne novú líniovú stavbu. V žiadnom prípade nemôže ísť o rekonštrukciu, resp. stavebné úpravy označenej stavby postavenej v roku 1960. Tvrdenia v označenej písomnosti zo dňa 23.01.2015 sa opierajú aj o rozhodnutie č. j. 8As20/2006 - Najvyšší správny súd zo dňa 31.03.2008. Bolo tiež preukázané, že podstatná časť tejto stavebnej činnosti ako diela bola financovaná z poskytnutého zahraničného grantu a ak by nešlo o výstavbu originálne novej stavby, ale len o zmenu stavby, tak konanie žalovaného by odporovalo pravidlám a podmienkam jej financovania, čo by bolo nutné hodnotiť ako porušenie finančnej disciplíny. Poukazuje tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.08.2013, sp. zn. 8Sžf/50/2012. Vecné bremená, ktoré v minulosti vznikli, boli doprevádzané podmienkami, za dodržania ktorých ich bolo možné zrušiť. Pokiaľ by mali uvedené vecné bremená platiť aj v súčasnosti, potom musia platiť aj podmienky, za ktorých vznikli. Poukazuje na porušovanie Listiny základných práv a slobôd, ako aj neplnenie Smernice 2003/54/EC o spoločných pravidlách vnútorného trhu s elektrinou, podľa ktorej majú členské štáty vytvoriť účinné mechanizmy brániace akémukoľvek bezohľadnému chovaniu. Údajnú rekonštrukciu líniovej stavby žalovaný opiera o závery znaleckého posudku č. 25/2016 zo dňa 07.03.2018 od znaleckej organizácie Slovenskej technickej univerzity v Bratislave, ktorý si dal vyhotoviť sám. Tým poukazuje na ust. § 56 písm. g) zákona č. 50/1976 Zb. (Stavebný zákon). V prejednávanej veci však je rozhodujúca okolnosť v tom, že existuje právoplatný rozsudok, ktorý žiadnym účastníkom sporu nebol napadnutý. V označenej právnej veci, t. j. konanie o určenie, že vecné bremená vznikli, o nahradenie vôle a zaplatenie sumy 28.596,- eur, bol vydaný rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/418/2015 zo dňa 15.03.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.04.2016. Poukazuje pritom na odôvodnenie tohto rozsudku (správne malo byť uvedené uznesenie). Prvostupňový súd nariadil znalecké dokazovanie, a to vyžiadanim odborného vyjadrenia od odborníka v oblasti stavebníctva, resp. elektromagnetiky k otázke, či sa jedná o novú stavbu, resp. stavebnú úpravu. Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity vypracoval odborné vyjadrenie. Z jeho záverov vyplynulo, že v danom prípade ide o originál novú stavbu a nejedná sa o stavebnú úpravu či zmenu stavby. Ak účastník chcel spochybniť závery znalca, bolo jeho povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také procesné relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca spochybnili. Pokiaľ žalovaný namieta, že dotknuté pozemky nie sú stavebnými pozemkami, poukazuje na územný plán Mesta Ružomberok, kedy podľa neho sú dotknuté pozemky určené za stavebné pozemky. V tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf 5/2014 z 29.01.2015. Pokiaľ ide o výklad žalovaného vo vzťahu k rozsudku NS ČR sp. zn. 22Cdo 216/2006, zdôrazňuje, že ani pôvodná trasa vedenia nebola dodržaná. Teda u novej líniovej stavby „Vedenie 2 x 400 kV pre TR Medzibrod“ zväčšením vyloženia krajných vodičov došlo ku smerovej odchýlke vedenia od pôvodnej trasy a tým ani pôvodná trasa nebola dodržaná. Bolo nutné vykonať územné konanie, ktoré bolo skončené územným rozhodnutím. Napätie bolo zvýšené o 180 kV a tým bol značne zvýšený objem prenášanej elektrickej energie. V dôsledku toho zo Zákona o energetike došlo k zmene rozsahu ochranného pásma z pôvodných 20 m na 25 m od krajného vodiča na každej strane, teda celkovo 10 m. Uvedené skutočnosti potvrdili aj závery odborného vyjadrenia. Žalobca namieta závery znaleckého posudku STU v Bratislave. Považuje tento znalecký posudok za nepravdivý. Žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

10. V ďalšom vyjadrení žalobca uvádza, že je nutné zdôrazniť, že ani pôvodná trasa vedenia nebola dodržaná. Teda ide o novú líniovú stavbu „Vedenie 2 x 400 kV pre TR Medzibrod“. Zväčšením vyloženia krajných vodičov došlo ku smerovej odchýlke vedenia od pôvodnej trasy a tým ani pôvodná trasa nebola dodržaná. Zo zákona o energetike došlo k zmene rozsahu ochranného pásma z pôvodných 20 m na 25 m od krajného vodiča na každej strane, teda celkom o 10 m. Uvedené skutočnosti potvrdili aj závery odborného vyjadrenia č. 262/2017. Dotknuté nehnuteľnosti zmenou rozsahu ochranného pásma

z pôvodných 20 na 25 m v súčasnosti sú navyše v ich celej výmere v ochrannom pásme, čo pôvodne, teda za existencie 2 x 220 kV elektrického vedenia nebolo.

11. Žalovaný k vyjadreniam žalobcu uvádza, že zotrváva na tvrdení, že zákonné vecné bremeno viaznuce na nehnuteľnosti žalobcu nikdy nezaniklo a trvá dodnes. Keďže dané tvrdenie tvrdí od začiatku konania, žalobcovi sa javia jeho tvrdenia a argumenty ako opakované tvrdenia. Žalovaný pôsobí ako prevádzkovateľ prenosovej sústavy v Slovenskej republike. Pri vykonávaní svojej činnosti vyplývajú žalovanému povinnosti, ale aj práva okrem iného aj zo zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike. Žalovaný je síce jediným prevádzkovateľom prenosovej sústavy v SR, avšak pri výkone svojich povinností nekoná vo svoj prospech, ale v záujme splnenia zákonnej povinnosti zabezpečiť bezpečné a spoľahlivé prevádzkovanie prenosovej sústavy. Odmieťa vägne tvrdenie žalobcu o údajnom neplnení Smernice 2003/54/EC o spoločných pravidlách pre vnútorný trh s elektrickou energiou a o zrušení Smernice 96/92/ES. Žalovaný si riadne plní svoje zákonné povinnosti, ako aj povinnosti vyplývajúce z predpisov Európskej únie. Žalovaný opakovane poukázal na ust. § 56 písm. g) Stavebného zákona. Skutočnosť, že išlo o rekonštrukciu líniovej stavby, opiera žalovaný o predmetné ustanovenie Stavebného zákona a nie výlučne o znalecký posudok STU. Pokiaľ ide o znalecký posudok STU, vizuálna ohliadka nie je bezpodmienečne nutná či vyžadovaná na vypracovanie znaleckého posudku. Spôsob, akým znalec pristúpi k zodpovedaniu položených otázok, je plne v réžii príslušného znalca. Pokiaľ má znalec za to, že vizuálna kontrola nie je potrebná, je treba jeho názor rešpektovať. Pokiaľ ide o rozsah ochranného pásma, ten vyplýva z ustanovení Zákona o energetike. Žalobca správne uvádza, že dotknuté nehnuteľnosti boli od roku 1960 v ochrannom pásme, ktoré bolo 20 m od krajného vodiča na každej strane. K rozšíreniu ochranného pásma došlo z dôvodu rekonštrukcie vedenia, kedy úplne pochopiteľne bola v rámci modernizácie zvýšená napäťová úroveň vedenia z 220 kV na 400 kV. Rozsah, resp. šírka ochranného pásma vyplýva pritom priamo zo zákona, čo v tomto konkrétnom prípade znamená, že existujúce ochranné pásmo sa v dôsledku zmeny napätia automaticky rozšírilo o 5 m od krajného vodiča ako doteraz. V prípade rekonštrukcie líniovej stavby v pôvodnom koridore bez ohľadu na zmenu napätia nebolo stavebné povolenie s poukazom na ust. § 56 písm. g) Stavebného zákona potrebné. K vydaniu stavebného povolenia došlo zo strany príslušného stavebného úradu iba pre konkrétne stavebné objekty, ktoré boli vybudované mimo pôvodného koridoru vedenia. Stavebné povolenie však deklarovalo aj existenciu stavebných úprav podľa ust. § 56 písm. g) Stavebného zákona v tých častiach vedenia, kedy bolo toto uvedené v pôvodnom koridore. Takým je aj prípad nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, kedy nedošlo k zmene koridoru vedenia. Tvrdenia žalobcu potvrdzujú, že žalobca je si vedomý, že ochranné pásmo, a teda zákonné vecné bremeno existuje a rekonštrukciou vedenia došlo iba k rozšíreniu ochranného pásma. Žalovaný využil svoje procesné oprávnenie podať proti neprávoplatnému rozhodnutiu súdu riadny opravný prostriedok. Tento postup nemôže byť považovaný za údajne účelovú obranu. Tvrdenia žalobcu o porušovaní zákonov zo strany žalovaného sú nepravdivé a nepodložené. Žalovaný opätovne poukazuje, že zákonné vecné bremeno k predmetným nehnuteľnostiam existuje od roku 1960 a doposiaľ nezaniklo. Žalovaný na nehnuteľnostiach žalobcu vykonal stavebnú úpravu v súlade s ust. § 56 písm. g) Stavebného zákona, pre ktorú vydanie stavebného povolenia nebolo potrebné. Vzhľadom na trvajúce zákonné vecné bremeno nemohlo dôjsť k zriadeniu oprávnenej stavby, teda nie je dôvod, aby súd zriaďoval vecné bremeno a určoval výšku náhrady za vecné bremeno. Žalovaný zotrváva na svojom odvolacom návrhu.

12. Žalobca v ďalšom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného poukazuje na závery právoplatného rozsudku (správne má byť uznesenia) Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/418/2015 zo dňa 15.03.2016. Poukazuje na to, že v spore bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, súčasťou ktorého bolo znalecké dokazovanie. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že líniová stavba „Vedenie 2 x 400 kV pre TR Medzibrod“ vo vzťahu k dotknutým pozemkom je v zastavanom území obce a je originál novou stavbou. Tým bola doriešená aj zásadná otázka, ktorú nastolil odvolací súd. Žalobca opakuje svoje tvrdenia, že posudok predložený žalovaným považuje za nepravdivý a ak by stavba znamenala len uskutočnenie stavebnej úpravy, tak konanie žalovaného použitím poskytnutého zahraničného grantu na takýto účel je v rozpore s pravidlami a podmienkami jeho financovania a ide o poškodzovanie finančných záujmov Európskej únie. Je preukázané, že žalovaný nekonal na základe zákona a v jeho medziach, čím sa dostal do rozporu s Ústavou SR, ako aj Listinou základných práv a slobôd. Konaním žalovaného žalobca ako vlastník predmetných nehnuteľností stratil kontrolu nad pozemkami, a to aj napriek tomu, že ostali jeho vlastníctvom. Žalovaný získal výhodu spočívajúcu v okupácii predmetných pozemkov vo vlastníctve žalobcu a berie výhody z vyvolanej nezákonnej protiprávnej situácie, čím došlo aj k porušeniu čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Konanie žalovaného

s monopolným postavením ako regulovaného subjektu v elektroenergetike je potrebné hodnotiť, že porušuje Listinu základných práv a slobôd, Ústavu SR, obchádza zákon a neplní smernice EÚ. Má za to, že žalovaný zneužíva svoje monopolné postavenie. Vyjadrenie žalovaného hodnotí ako účelovú obranu právnickej osoby ako štátnej spoločnosti porušujúcej zákony, ktorá má zaplatiť primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žalovaný dlhodobo neuvádza nové skutočnosti, nepredkladá nové dôkazy, nedokáže spochybniť závery súdom nariadeného znalca, ani nereaguje na žalobcom v podaniach položené otázky. Žiada napadnutý rozsudok potvrdiť.

13. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uvádza, že považuje znalecký posudok STU za presvedčivý, pričom znalecký ústav rozsiahlo spracoval posudzovanú problematiku a odpovedal na položené otázky. Dôrazne odmieta tvrdenia žalobcu o nepravdivosti znaleckého posudku. Skutočnosť, že žalobca nesúhlasí s obsahom znaleckého posudku STU, neznamená, že znalecký posudok STU je nepravdivý. Žalovaný už viacnásobne vo svojich podaniach uviedol, že postupoval výlučne v súlade s právnymi predpismi. Dotknuté nehnuteľnosti boli v ochrannom pásme vedenia, ktoré bolo 20 m od krajného vodiča na každej strane. K rozšíreniu ochranného pásma došlo z dôvodu rekonštrukcie vedenia. V rámci zákonného vecného bremena, ktoré má právny základ v zákone č. 251/2012 Z. z. o energetike, je vlastníkom nehnuteľnosti v ochrannom pásme povinný strpieť výkon povinností, ktoré vyplývajú z ust. § 11 ods. 1 Zákona o energetike žalovanému. Žalobca expresívne nazýva okupáciou postup, resp. výkon oprávnení žalovaného podľa príslušných ustanovení Zákona o energetike. Žalobca nestratil kontrolu nad pozemkami, avšak je povinný strpieť výkon oprávnení žalovaného. Povinnosti žalobcu zodpovedajúce oprávneniam žalovaného sú vecným bremenom spojeným s vlastníctvom nehnuteľnosti, ide teda o zákonné vecné bremeno in rem vzniknuté podľa príslušných ustanovení Zákona o energetike. Žalovaný tiež poukazuje na záverečnú správu - Regulácia v elektroenergetike z decembra 2018 vydanú Najvyšším kontrolným úradom. Preverovanie regulačnej politiky štátu realizovanej úradom pre reguláciu sieťových odvetví nemá žiaden súvis s predmetom tohto konania. Poukazuje na to, že zákonné vecné bremeno k predmetným nehnuteľnostiam existuje od roku 1960 a nezaniklo žiadnym zo zákonných spôsobov. Žalovaný za žiadnych okolností nemá záujem spôsobovať prieťahy v súdnom konaní, využíva svoje procesné práva v súlade s ustanoveniami CSP. Žalovaný jednoznačne odmieta tvrdenia žalobcu o neoprávnenom použití poskytnutého zahraničného grantu a uvádza, že postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tvrdenia žalovaného sú nepravdivé a navyiac ničím nepodložené. Žalovaný na nehnuteľnostiach žalobcu vykonal stavebnú úpravu predmetného vedenia v súlade s ust. § 56 písm. g) Stavebného zákona.

14. Žalobca v ďalšom vyjadrení žiada, aby odvolací súd nebral ohľad na závery nepravdivého znaleckého posudku STU v Bratislave. Poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 216/2006 zo dňa 30.09.2008, ako aj na existenciu dôkazu - Záverečného stanoviska MŽP SR č. 3553/063.5 zo dňa 15.03.2007 daného pre účely územného konania označenej novej stavby financovanej sčasti zo zahraničného grantu.

15. Krajský súd, ako súd odvolací, pred vecným prieskumom napadnutých rozhodnutí posudzoval prípustnosť podaných odvolaní a došiel k záveru, že odvolanie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, ktorými napadol výroky VI., VII. dopĺňacieho rozsudku, nie je prípustné.

16. V zmysle ust. § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

17. Odvolanie je možné účinne podať iba proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, a to vtedy, ak zákon nevyklučuje odvolací prieskum. V prípade rozsudkov sa uplatňuje všeobecný princíp, podľa ktorého je odvolanie v zásade prípustné, okrem prípadov, ak to zákon vylučuje. To však neplatí o uznesení, proti ktorému je možné účinne podať odvolanie iba v prípadoch taxatívne vymenovaných v ust. § 357 CSP. Ak je podané odvolanie proti uzneseniu, ktoré nie je obsiahnuté v enumeratívnom výpočte tohto zákonného ustanovenia, musí byť odmietnuté. Proti inému uzneseniu, než je vymenované v § 357 CSP, odvolanie nie je prípustné. Uznesenie o znalečnom nepatrí medzi uznesenia, ktoré sú uvedené v enumeratívnom výpočte uznesení, proti ktorým je možné podať odvolanie. Uvedené uznesenie nemožno subsumovať pod ust. § 357 písm. m) CSP, teda ako odvolanie proti uzneseniu súdu o nároku na náhradu trov konania, ktoré rieši nároky strán konania. Z uvedených dôvodov, keďže zákon možnosť odvolania voči napadnutému uzneseniu nepripúšťa, odvolací súd odvolanie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity voči výrokom VI., VII. rozsudku (doplnené dopĺňacím uznesením) odmietol ako neprípustné.

18. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením a dopĺňacím uznesením na základe odvolania žalovaného (proti rozsudku a dopĺňaciemu rozsudku) v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP vo výrokoch I., II., VIII. potvrdil ako vecne správne v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP a vo výrokoch IV. a V. zrušil v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP a v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Výroku III. rozsudku sa, ako odvolaním nenapadnutého, rozhodnutie odvolacieho súdu nedotýka.

20. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej vo vzťahu k výrokom I., II. za vecne správny. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v zmysle ust. § 378 ods. 2 CSP poukazuje.

21. Odvolacie námietky žalovaného nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

22. Odvolateľ napáda rozsudok čo do základu uplatneného nároku, t. j. čo do rozhodnutia súdu o zriadení vecného bremena, ako aj o priznaní náhrady za vecné bremeno a zároveň napáda aj výšku priznanej náhrady.

23. Obrana žalovaného je postavená na tom základe, že vecné bremeno k dotknutým nehnuteľnostiam vzniklo ešte v roku 1960. Od tejto doby nenastal žiadny zo zákonných dôvodov zániku vecného bremena, preto vecné bremeno doposiaľ trvá. Náhrada za vecné bremeno patrí dotknutému subjektu iba v súvislosti so zriadením vecného bremena, preto je neprípustné priznať žalobcovi ako novému vlastníkovi dotknutých nehnuteľností ďalšiu náhradu. Má za to, že uskutočnil iba stavebnú úpravu - rekonštrukciu existujúcej stavby, nie novú stavbu. Túto argumentáciu nepovažuje odvolací súd za dôvodnú.

24. Zákoné vecné bremeno v zmysle Elektrizáčného zákona, ktorého sa žalovaný domáha, je inštitútom verejného práva. Vzniká za zákonom stanovených podmienok vo verejnom záujme. Ide o zákoné obmedzenie vlastníckeho práva, ktoré môže vzniknúť striktne iba za podmienok stanovených zákonom a vždy za náhradu.

25. Je nepochybné, že pozemky žalobcu, ktoré sú predmetom konania, boli už v minulosti zaťažené zákonným vecným bremenom, ktoré vzniklo v zmysle zákona č. 79/1957 Zb. a vzťahovalo sa na v minulosti vybudované elektrické vedenie s napätím 220 kV.

26. Odvolací súd už v skôr vydanom zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/418/2015-1048 zo dňa 15. mája 2016 nastolil rozhodujúcu prejudiciálnu otázku, ktorá je pre vyriešenie veci zásadná, a to, či zo strany žalovaného bola na pozemkoch vo vlastníctve žalobcu zriadená nová stavba označená vo vydanom stavebnom povolení ako „Vedenie 2 x 400 kV pre TR Medzibrod“ alebo išlo iba o stavebné úpravy pôvodne zriadenej stavby „Vedenie 2 x 220 kV č. V272 a V273“. Rozhodujúcou otázkou je, či vydaním stavebného povolenia zo dňa 13.01.2011 a realizáciou stavby pôvodný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným trvá, zmenil sa alebo zanikol. Pokiaľ by išlo iba o stavebné úpravy pôvodnej stavby „Vedenie 2 x 200 kV č. V272 a V273“, bola by dôvodná argumentácia žalovaného o trvaní založeného právneho vzťahu zriadením stavby v roku 1960 a vzniku vecného bremena in rem zo zákona, ktoré by doposiaľ trvalo. Ak však ide o novú stavbu povolenú na pozemkoch žalobcu ako „Vedenie 2 x 400 kV pre TR Medzibrod“, pôvodne zriadené vecné bremeno odstránením starej stavby a vybudovaním stavby novej zaniklo a ide o nový originárny právny vzťah vzniknutý medzi žalobcom a žalovaným.

27. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade stavby „Vedenie 2 x 400 kV pre TR Medzibrod“, ktorá sa uskutočnila v roku 2011, išlo o novú stavbu, nie o rekonštrukciu - stavebnú úpravu pôvodnej stavby. S týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje.

28. Zásadnou je v danom prípade aplikácia ust. § 56 písm. g) Stavebného zákona, v zmysle ktorého ustanovenia stavebné povolenie ani ohlásenie sa nevyžaduje pri stavebných úpravách elektrických vedení bez obmedzenia napätia, pokiaľ sa nemení ich trasa.

29. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že aj keď boli vo veci podané odborné vyjadrenie Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, ako aj znalecký posudok STU v Bratislave, otázka, či ide o novú stavbu alebo stavebnú úpravu existujúcej stavby, je otázkou právnou a musí ju vyriešiť súd. Odborné vyjadrenie a znalecký posudok však majú za úlohu posúdením odborných otázok a technických parametrov umožniť súdu uvedenú právnu otázku zodpovedať. Súd je však pri vyriešení právnej otázky povinný vychádzať zo všetkých dôkazných prostriedkov a hodnotiť ich vo vzájomných súvislostiach.

30. Možno konštatovať, že odborné vyjadrenie, ako aj znalecký posudok sa rozchádzajú v odpovedi na podstatnú otázku, či v prípade stavby „Vedenie 2 x 400 kV pre TR Medzibrod“ ide o stavebnú úpravu alebo o novú stavbu. Kým Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity došiel k záveru, že ide o novú stavbu, STU v Bratislave došla k záveru, že ide o stavebnú úpravu pôvodnej stavby „Vedenie 2 x 200 kV č. V273 a V273“. Napriek týmto záverom musí uvedenú otázku ako otázku právnou vyhodnotiť súd.

31. Argumentáciu súdu prvej inštancie vo vzťahu k vyriešeniu tejto otázky považuje odvolací súd za presvedčivú a správnu, majúcu oporu vo vykonaných dôkazoch.

32. Súd prvej inštancie považoval za podstatné pre záver, že ide o novú stavbu, že došlo k zmene napätia, k zmene kvality elektrického vedenia, čo má vplyv aj na ochranné pásmo, ktoré predstavuje obmedzenie vlastníckeho práva. Práve táto zmena aj podľa názoru odvolacieho súdu mení charakter stavby a práve s ohľadom na túto skutočnosť nemôže ísť o stavebnú úpravu existujúcej stavby. Z rovnakého záveru vychádzala v podaní odborného vyjadrenia aj znalecká organizácia - Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Možno súhlasiť s vysloveným záverom súdu prvej inštancie, že znalecký posudok STU v Bratislave na túto skutočnosť (zmena napätia), podstatnú pre charakter stavby, nereagoval.

33. Ako súd prvej inštancie správne uviedol, pre vyriešenie uvedenej právnej otázky je potrebné zohľadniť aj ostatné listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou spisu, a to predovšetkým správne konanie, ktoré prebiehalo pred stavebným úradom - Mestom Ružomberok a v ktorom bolo vydané územné rozhodnutie, stavebné povolenie a kolaudačné rozhodnutie.

34. Na č. I. 1093 a nasl. spisu sa nachádza územné rozhodnutie vydané Mestom Ružomberok dňa 16.01.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 28.02.2009 a bolo súčasťou dokazovania pred súdom prvej inštancie. Týmto rozhodnutím rozhodol stavebný úrad o umiestnení stavby „Vedenie 2 x 400 kV pre TR Medzibrod“. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že stavba bude umiestnená v existujúcom koridore vedenia 2 x 220 kV, ktoré bude pred výstavbou odstránené. Z existujúceho koridoru vybočuje z trasy iba zaústenie do TR Medzibrod, k. ú. O., úprava v k. ú. U. P. a prepojenie vedené pri meste Ružomberok. Na viacerých miestach územného rozhodnutia je uvedené, že pôvodne postavené vedenie 220 kV bude zdemontované. Stavba predpokladala vybudovanie nových stožiarov a na niektorých miestach predpokladala odklon od pôvodného koridoru (k čomu aj došlo, čo ani nie je sporné, mimo pozemkov žalobcu). Samotné územné rozhodnutie počítá s povinnosťou zabezpečiť kompenzačné opatrenia súvisiace s výstavbou (bod 46. územného rozhodnutia), okrem iného, poskytnúť aj náhrady za obmedzenie užívania pozemkov v ochrannom pásme nového vedenia. Stavebný úrad ako špecializovaný správny orgán v stavebnom konaní hovorí v územnom rozhodnutí o novej stavbe, nie o stavebnej úprave, resp. rekonštrukcii pôvodnej stavby. Počítá s odstránením pôvodného vedenia a taktiež so zmenou koridoru stavby. Hoci sa táto zmena nedotýka pozemkov žalobcu, stavba bola povolená ako stavba líniová. Rovnako stavebné povolenie, ktoré sa nachádza na č. I. 1112 a nasl. spisu, vydané Mestom Ružomberok dňa 13.01.2011, hovorí o odstránení starého vedenia v rámci výstavby nového vedenia. Hoci v stavebnom povolení je odkaz na ust. § 56 písm. b) Stavebného zákona, a teda, že stavebné povolenie ani ohlásenie sa nevyžaduje pri stavebných úpravách elektrických vedení bez obmedzenia napätia, pokiaľ sa nemení ich trasa, už samotná skutočnosť, že stavebné povolenie bolo vydané, nasvedčuje tomu, že nejde o stavebnú úpravu.

35. Ako odvolací súd už uviedol, za podstatnú skutočnosť považuje zmenu napätia spočívajúcu vo zvýšení napätia, resp. objemu prenášanej energie z 220 kV na 400 kV. Ako odvolací súd uviedol, týmto

sa mení charakter stavby a hlavne dopad tejto stavby na obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu. Ide predovšetkým o negatívny vplyv elektrického napätia na ľudské zdravie, životné prostredie a s tým súvisiace obmedzenie vlastníckeho práva dotknutého vlastníka. Podstatne sa mení ochranné pásmo z 20 na 25 m v celom koridore elektrického vedenia, čo má za následok podstatnú zmenu rozsahu obmedzenia vlastníckeho práva žalobcu.

36. Podľa názoru odvolacieho súdu, aj samotné ust. § 56 písm. g) Stavebného zákona počíta s takou úpravou elektrického vedenia, kedy sa nemení napätie (okrem toho, že sa nemení trasa), čo je vyjadrené slovami „bez obmedzenia napätia“.

37. Správne súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 216/2006 zo dňa 30.09.2008, kde súd ako určujúce kritérium pre vyriešenie otázky, či ide o zmenu stavby alebo novú stavbu, určil nielen trasu elektrického vedenia, ale aj jeho kvalitu. Hoci žalovaný sa v tomto smere so záverom súdu prvej inštancie nestotožňuje, správne súd prvej inštancie zvolil výklad a contrario v zmysle citovaného rozsudku. Práve argumentácia Najvyššieho súdu Českej republiky v tomto rozhodnutí je v súlade s logikou argumentácie súdu prvej inštancie, s ktorou sa stotožňuje aj odvolací súd.

38. Pokiaľ by žalovaný uskutočnil výmenu pôvodného vedenia postaveného v roku 1960, a to aj úplným odstránením pôvodného vedenia a vybudovaním nového vedenia v pôvodnom koridore so zachovaním rovnakého napätia - 220 kV, išlo by iba o stavebnú úpravu - rekonštrukciu pôvodnej stavby. Vecné bremeno zo zákona, ktoré žalobcovi vzniklo v zmysle zákona č. 79/1957 Zb. by tak žalovanému ostalo zachované a žalobcov nárok by bol nedôvodný.

39. Tým však, že žalovaný odstránil pôvodné vedenie a vybudoval, hoc aj v prevažnej miere, v koridore pôvodného vedenia nové vedenie, avšak s podstatne vyšším napätím 400 kV, nejde o stavebnú úpravu pôvodnej stavby, ale o novú stavbu.

40. Pokiaľ v roku 1960 zákonné vecné bremeno žalovanému vzniklo, odstránením pôvodnej stavby toto vecné bremeno zaniklo. Toto zákonné vecné bremeno pôsobilo in rem a zánikom stavby, v prospech ktorej bolo toto vecné bremeno zriadené, zaniklo aj samotné vecné bremeno. To vyplýva zo samotnej podstaty inštitútu vecného bremena. Bez ohľadu na to, či sa dodržala ustanovená procedúra v zmysle § 11 ods. 13, 14 Zákona o energetike, na ktoré ustanovenia odvolateľ poukazuje, zánikom pôvodného vedenia, bez ohľadu na dodržanie ustanoveného postupu vecné bremeno, ktoré bolo zo zákona v prospech tejto stavby zriadené, zaniklo.

41. Uvedený výklad je zároveň ústavnou konformný. Ústava SR v čl. 20 chráni vlastnícke právo každého vlastníka a v čl. 20 ods. 4 zaručuje ochranu pred zbavením vlastníctva bez súhlasu vlastníka. Za takéto pozbavenie sa považuje vyvlastnenie a obmedzenie vlastníckej dispozície s jeho majetkom tzv. nútené obmedzenie vlastníckeho práva. V súlade s touto ústavnoprávnu ochranou vlastníckeho práva potom musia byť vykladané a interpretované zákony (zákony sa musia vykladať podľa ústavy, nie ústava podľa zákonov).

42. Je nespochybniteľné, že stavba elektrického vedenia s napätím 220 kV mala iný dopad na obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu ako stavba zriadená v roku 2011 s napätím 400 kV. Uvedené vyplýva z rozdielného ochranného pásma týchto stavieb, ktoré je u napätia 400 kV významne rozsiahlejšie (25 m namiesto 20 m po celej dĺžke vedenia), čím dochádza k väčšiemu, rozsiahlejšiemu zásahu do vlastníckeho práva žalobcu. Inými slovami potom, mať na pozemku stavbu 400 kV vedenia je iné a podstatne výraznejšie obmedzenie vlastníka, ako mať na pozemku stavbu 220 kV vedenia. Potom výklad, ktorý preferuje žalovaný, že nejde o novostavbu, ale stavebnú úpravu zriadenej stavby, je rozporný s Ústavou SR, pretože by pre vlastníka znamenal nútené obmedzenie vlastníckeho práva v oveľa širšom rozsahu - bez konania, bez náhrady, čo je neprijateľné.

43. Odvolací súd uzatvára, že stavba „Vedenie 2 x 400 kV pre TR Medzibrod“ je stavbou novou a od právnej skutočnosti zriadenia tejto stavby treba odvíjať aj vzájomné práva a povinnosti strán konania. Táto stavba bola postavená na základe stavebného povolenia zo dňa 13.01.2011. V tom čase bol účinným predpisom, ktorý upravoval problematiku energetických stavieb a zákonných vecných bremien v súvislosti s energetickými stavbami, zákon č. 656/2004 Z. z. o energetike. Vychádzajúc však z jeho

ustanovení, a to ust. § 10 ods. 1 písm. e) citovaného zákona v spojení s § 10 ods. 5 prvá veta zákona č. 656/2004 Z. z., pripúšťa vznik vecného bremena zo zákona zriadením stavby iba mimo zastavaného územia obce. Pozemky žalobcu, na ktorých sa nachádza stavba žalovaného, sú však v zastavanom území obce, čo už bolo vyriešené v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu a žiadna strana túto skutočnosť nespochybňuje. Ako zákon č. 656/2004 Z. z. o energetike, ktorý bol účinný v čase zriadenia stavby, tak aj súčasne platná právna úprava zákon č. 251/2001 Z. z. účinný od 01.09.2012 pripúšťajú vznik vecného bremena zo zákona pre energetickú stavbu len mimo zastavaného územia obce. V zastavanom území obce možno vecné bremeno zriadiť iba na základe dohody s vlastníkom.

44. Už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolací súd uviedol, že keďže sa pozemok žalobcu v čase zriadenia stavby nachádzal v zastavanom území obce, na zriadenie stavby sa vzťahoval režim § 58 ods. 2 s poukazom na ust. § 139 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. Bolo povinnosťou stavebníka, teda žalovaného, v priebehu stavebného konania pred vydaním stavebného povolenia preukázať, že je vlastníkom pozemku, alebo že má k pozemku iné právo, ktoré ho oprávňuje zriadiť požadovanú stavbu. Takýmto právom sa rozumie aj právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré však mohlo byť zriadené iba zmluvne. Tieto skutočnosti však boli relevantné v stavebnom konaní a s týmito skutočnosťami sa mal vysporiadať stavebný úrad. To je však otázkou správneho konania.

45. Tým však nie sú dotknuté občianskoprávne nároky žalobcu. Vzhľadom na záver odvolacieho súdu, že ide o novú stavbu, možno konštatovať, že žalovaný zriadil stavbu na cudzom pozemku a na jej zriadenie nemal zodpovedajúci občianskoprávny titul (vlastnícke právo, resp. právo k cudzej veci - vecné bremeno). Je irelevantné, že bolo vydané stavebné povolenie, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. To nič nemení na tom, že z hľadiska občianskoprávneho ide o stavbu na cudzom pozemku. Správne potom súd prvej inštancie, viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v skôr vydanom zrušujúcom rozhodnutí aplikoval ust. § 135c Občianskeho zákonníka - „stavba na cudzom pozemku“, v rámci ktorého ust. § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy zriadenie vecného bremena za náhradu. Podľa názoru odvolacieho súdu ide v tomto štádiu o jediný spôsob, ako usporiadať právny vzťah medzi žalovaným ako stavebníkom a žalobcom ako vlastníkom pozemku, na ktorom je stavba elektrického vedenia zriadená. Ako odvolací súd už v predchádzajúcich rozhodnutiach poukázal., citované ust. § 135c Občianskeho zákonníka patrí medzi ustanovenia, kde z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnanie vzťahu medzi stranami, a súd preto nie je presným vymedzením petitu viazaný.

46. K akémukoľvek obmedzeniu vlastníckeho práva môže dôjsť iba za náhradu. Tento nárok na náhradu vyplýva nielen z citovaného ust. § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka, ale priamo z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd. Vlastnícke právo akéhokoľvek subjektu môže byť obmedzené iba za náhradu. Na tom nič nemení ani verejnoprospešný charakter stavby. Nárok žalobcu na zaplatenie náhrady z titulu vecného bremena je teda čo do základu odôvodnený.

47. Pokiaľ ide o výšku tohto nároku, odvolací súd sa taktiež stotožnil s presvedčivou argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadne výpočtu výšky náhrady za zriadené vecné bremeno, ktorá sa opiera aj o judikatúru vyšších súdnych inštancií.

48. Správna je úvaha súdu prvej inštancie, že v prípade, ak by vlastnícke právo žalobcu nebolo obmedzené neoprávnene zriadenou stavbou (z občianskoprávneho hľadiska) zo strany žalovaného, mohol by mať tento pozemok charakter stavebného pozemku, vyplýva to z územného plánu obce. Práve zriadenie stavby zo strany žalovaného spôsobilo, že žalobca pozemok vo svojom vlastníctve nebude môcť ako stavebný pozemok využiť. Potom pokiaľ okresný súd použil pre určenie výšky náhrady znalecký posudok znalkyne Ing. Dany Žakarovskej č. 33/2013 zo dňa 11.11.2013 (ktorý bol vypracovaný práve na objednávku žalovaného) nemožno mu v tomto smere nič vytknúť. Pokiaľ chcel žalovaný účinne rozporovať výpočet náhrady uskutočnený znalkyňou, nič mu nebránilo predložiť aktuálny znalecký posudok. Súd prvej inštancie však musel rozhodnúť na základe predložených dôkazov.

49. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. ako vecne správny potvrdil.

50. Vecnú správnosť vykazuje aj výrok VIII. rozsudku o trovách štátu. Trovy znaleckého dokazovania vznikli z dôvodu rozhodovania o základe nároku. Žalobca základ nároku preukázal, preto je dôvodné, aby trovy tohto dôkazu (bez ohľadu, kto tento dôkaz navrhol) znášala protistrana, teda žalovaný.

51. Vecnú nesprávnosť vykazuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV., V. o trovách konania strán sporu. Spôsob rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je v súlade s ust. § 255 a nasl. CSP. Povinnosťou súdu je rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania strán sporu, zohľadniac celkový pomer úspechu strán sporu aj v prípade, keď sa rozhoduje o dielčích nárokoch. V súdnej veci je potrebné diferencovať aj úspech žalobcu v základe uplatneného nároku, zohľadniť závislosť výrokov, ako aj zohľadniť charakter konania - spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Z uvedených dôvodov odvolací súd zrušil výroky IV., V. rozsudku súdu prvej inštancie a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

52. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude opätovne rozhodnúť o nároku strán na náhradu trov konania (prvoinštančného aj odvolacieho), pričom zohľadní pomer úspechu a neúspechu vo vzťahu k celému spojenému konaniu.

53. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)